

אוטה וליש

גרסה צעירה:

שלום חבר'ה, מי כאן שמע על מגילת העצמאות? מה? לא שמעתם? זו יצירת הפאר שלי! טוב, לפני שאספר לכם עליה, אהיה מנומס ואציג את עצמי.

קוראים לי אוטה וליש, ואני עליתי לארץ ישראל לפני כמעט 90 שנה באנייה רעועה, עם המון אנשים. יצאנו מאירופה ובאנו לארץ ישראל בחושך, בלי שהבריטים, ששלטו אז בארץ יראו. וואו, זה היה מפחיד. בכל אופן, אחרי שמצאתי דירה יפה בעיר שנקראת הרצליה, המשכתי לעבוד בתחום שאני הכי אוהב ועליו התחנכתי - בגרפיקה ואמנות. האמת שחשבתי בהתחלה שאעסוק בתחום של החקלאות, כי באותם ימים כל מי שהיה ציוני, עסק בעבודת האדמה, אבל הלב שלי תמיד נמשך לציור.

כבר כשהייתי בכיתה ד', במדינה שבה גדלתי, באוסטריה, אהבתי מאד לצייר וההורים שלי שלחו אותי לחוג ציור. הייתי צייר מעולה!

אז בארץ ישראל פתחתי עסק לגרפיקה והשם שלי התפרסם. יום אחד התקשרו אלי מהמשרד של המנהיג של ארץ ישראל, דוד בן גוריון. אמרו לי שהולכים להודיע על הקמת מדינת ישראל ורוצים שאני אעצב את המגילה שעליה כולם יחתמו. זה היה רגע מרגש מאד, שלא אשכח אף פעם. טוב, אם להודות על האמת זה קרה קצת בטעות, כי מי שהיה אמור לכתוב את המגילה עשה איזו טעות ושפך דיו על המגילה, אז קראו לי. אבל למי אכפת? בסוף אני זה שכתבתי את המגילה.

לקחתי את העט ביד וממש הרגשתי רעידות בידיים. אתם יכולים לדמיין את זה? מדינת ישראל קמה, ואני אוטה וליש, הילד מאוסטריה, זוכה לכתוב את מגילת העצמאות שלה? אין יותר מרגש מזה. כמה רציתי שההורים שלי יראו את זה ויהיו גאים בי.

אחרי זה, זכיתי לעצב הרבה דברים בארץ ישראל הצעירה. בולים, שטרות והרבה כרזות שהגיעו לכל העולם.

אתם יודעים? הייתי גם שותף בניסיונות לעצב את הדגל של המדינה החדשה. היתה אז תחרות בין מעצבים שונים. לצערי, הדגל שאני עיצבתי לא נבחר. אבל לא נורא, העיקר שהייתי שותף. הייתי ציוני אמיתי.

חבר'ה, אני רוצה לומר לכם שזו זכות אדירה עבורי, הילד הקטן שעלה לארץ, שזכיתי לחבר בין יהודים בכל העולם, באמצעות הדבר שאני הכי אוהב - הציור. הצלחתי ליצור כרזות, סמלים וציורים שהגיעו לכל העולם, ויצרו חיבור בין יהודים שחיים במדינות שונות. כולם אוהבים ומבינים ציורים, ולכן בזכות הציורים שלי יהודים התחברו והרגישו קרובים יותר אחד לשני.